

ἀποσελλωτό τό, ἀμάρι. ᾠοσελ-λωτό Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποσελλωτός.

Περικελὶς ἔχουσα σέλλαν (πιθανῶς κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν βράκαν, ἢ ὁποία δὲν ἔχει σέλλαν). Συνών. πανταλόγι, σουρέλλο.

ἀποσέπτεμπρα ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀποσέπτεπρα Χίος Μεστ. Ποταμ.) ἀποσέδερα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. Σεπτέμπρις.

Μετὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον, εὐθύς παρελθόντος τοῦ Σεπτεμβρίου.

ἀποσεργιανίζω ἀμάρι. ἀποσεργιανίζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σεργιανίζω.

Τελειώνω τὸν περίπατον: ἄσμ.

Καὶ σὰν ἡποσεργιάνισε ἡρχίνησε νὰ λέγῃ.

ἀπόσερμα τό, Κέως Κύθν. Μύκ. Τήν. — Λεξ. Πρω. ἀπόσερμα τό, Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. ᾠόσερμα Εὐβ. (Στρόπον.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόσερμα.

1) Καθόλου, τὸ διὰ τοῦ σαρώθρου καθάρισμα Κέως Σύμ. Τήν. β) Ἡ διὰ τοῦ σαρώθρου ἐν τῷ ἁλυνίῳ ἀποχώρισις τοῦ ἀχύρου ἀπὸ τοῦ καρποῦ Μύκ. 2) Ἡ ἀποτιθεμένη ὑπὸ τῶν πλημμυρούντων ποταμῶν ἰλύς ἢ καὶ λίθοι εἰς τοὺς παραποταμίους ἀγρούς Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) Συνών. μπαζώματα, ξενοχώματα. 3) Τὰ τελευταῖα ὕδατα τοῦ πλημμυρήσαντος χειμάρρου τὰ ἄνευ ὁρμῆς ρέοντα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἦδε μέσ' ἔς τὸ πρᾶμα μας ὁ ποταμός, μὰ δὲν ἦτονε φόρτος, παρὰ ἦτονε τ' ἀπόσερμα δοῦ ποταμοῦ.

4) Πᾶν ὅ,τι ἀποσπᾶται ἀπὸ ἐπιφανείας τινός, ἐκδορὰ Λεξ. Πρω. Συνών. ξεγδαρμα, φλούδα. 5) Τὰ ἀπὸ τῆς κοιλιακῆς χώρας ἀποκοπτόμενα χοίρεια κρέατα Εὐβ. (Στρόπον.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τ' ἀπόσερμα νὰ τ' ἀλατώσωμε δὸν θὰ τὸ μαερέψωμε σοὶ Λαμπρὲς Ἀπύρανθ.

ἀποσερμός ὁ, ἀμάρι. ἀποσερμός Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσέρνω.

1) Ἡ παρατεταμένη προφορὰ τῶν λέξεων ἐν τῇ φράσει Κρήτ.: Ὅδε μιλῇ εἰς ἕνα ἀποσερμό ἔς τὴ φωνὴ τῆς. 2) Τὸ τέλος τῆς ἀποσπάσεως τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας, ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀποσέρνω, ἀποσύρω λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) ἀποσύρου Σκόπ. κ.ά. ἀποσύρου Τσακων. ᾠοσύρου Εὐβ. (Κύμ.) ἀποσύρω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ᾠοσύρω Κάρπ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ᾠοσύρω Ρόδ. ᾠοσύρου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποσέρνω πολλαχ. ᾠοσέρνω Κρήτ. Ρόδ. Σέριφ. ἀποσέρνου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσύρω. Διὰ τὸν μεταπλασμόν τοῦ ἐνεστώτος πρ. σπείρω - σπέρνω, ἐγείρω - γέρνω κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,129 κέξ.

1) Ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, ἀποσπῶ λόγ. κοιν. καὶ Καπ. (Σίλ.) Τσακων.: Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ τὸν ἀποσύρω ἀπὸ τῆ συναστροφῆς τοῦ δεῖνα. Τ' ἀπέσυρε τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ σχολεῖο - ἀπὸ τὸ φῶδειο κτ. κοιν. Νὰ τ' ἀποσύρης τὸ παιδί σ' ἀ τὸ σπῖτ' αὐτό, ἢ θὰ σ' τὸ πάρουνε, θὰ σ' τὸ παδρέψουνε Ἀπύρανθ. Βάλε βοτάνην ν' ἀποσύρῃ τὸ νερό ἀπὸ τὸ πάθος Σίλ. || ἄσμ.

Κ' ἐμεῖς ἀποσυρθήκαμε εἰς τὴν Ἀγὰ Ρεμέλη Κρήτ.

Δὲ μ' ἀρωτᾷς τί γίνομαι, ποῦ φταίς ἐσὺ καὶ κρίνομαι.

— Σ τὸν ἔρωτά σου κρίνομαι, ἀλλὰ δὲν ἀποσύρομαι Ἀπύρανθ.

Παπᾶ, κὶ ἂν εἶσαι χριστιανὸς κὶ ἂν εἶσαι δαρτισμένος, ᾠόσυρε τ' ἀποσέφανα πρὸς τὴν κονμπαροπούλλα

Ρόδ. Συνών. ἀποτραυῶ. β) Ἐπὶ ἔσμου μελισσῶν, ἀπομακρύνων ὁδηγῶ που, κατευθύνω εἰς τὴν κυψέλην Σέριφ.: Τὸ ᾠοσέρνεις τὸ σμάρι μ' ἕνα χόρτο. γ) Μέσ. παρασύρομαι πρὸς τινα, ἀκολουθῶ τινὰ Πελοπ. (Μάν.): ἄσμ.

Ποῦ ᾠες τὴ γνώμη τὴν καλὴν | κὶ ἀποσερνόμαστε πολλοί.

δ) Ἐπὶ τοῦ δέρματος σφαγίων, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω τὴν ἀπόσπασιν τῆς τριχωτῆς ἐπιφανείας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκόμα δὲ δὴν ἐποσύρανε τὴ βορβὰ. Κάμε μάνι μάνι ν' ἀποσυρθῇ κ' εὐτή. Ἀποσυρμένες εἶναι κ' οἱ δγὼ προβές. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεόκρ. 22,105 «πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον» (ἐξέδειρε μέχρι τοῦ ὀστοῦ).

2) Ἀπομακρύνων διὰ τοῦ σαρώθρου καθαρίζω, σκουπίζω Θήρ. Κάσ. Μύκ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ.: Ἐλα ν' ἀποσύρης τὸ σπῖτι Θήρ. Ν' ἀποσύρῃ τὸ σπῖτι καὶ νὰ συμφέρω αὐτόθ. || ἄσμ.

Τοῦ παπποῦ μου τὸ σπῖτάκι | ποῦ ἔν ἔχει φροκαλάκι, νὰ ᾠοσύρῃ τὴν αὐλήν του, | νὰ ταῖσῃ τὸ γρουλλῖν του Τήλ.

ᾠοσύρετέ τα τὰ στενὰ τὰ πάνω καὶ τὰ κάτω, ποῦ θὰ κινήσῃ ὁ γαμπρὸς μὲ τὸ πολὺ φουρᾶτο

Ρόδ. Συνών. σαρώνω, σκουπίζω, φροκαλίζω.

β) Ἀπομάσσω τὰ ὑγρά, τὸ ὕδωρ, σπογγίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Σύμ.: ᾠόσυρε τὰ νερά Σύμ. Λέξ το καὶ δὲ θὰ πέσῃ ἔς τὰ χέριά μου ν' ἀποσύρῃ τὸ αἷμα δου ἔς τὰ χεῖλη μου (δηλονότι τὴν αἱματηρὰν μάχαιραν) Ἀπύρανθ. || ἄσμ.

Φέρτε νερόν, νερόν νὰ πιῶ, νερόνε ἔς τὸ λαῦνι, γὰ φέρτε θερομάντηλον νὰ ᾠοσυρῶ ἔς τὴν μούρη

Ρόδ. γ) Εὐπρεπίζω, ἐτοιμάζω Ρόδ. 3) Ἐπὶ τοῦ ὕδατος χειμάρρου, ποταμοῦ κτ., ἀποσύρομαι, περιορίζομαι εἰς τὴν κοίτην δηλονότι μετὰ τὴν πλήμμυραν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.): ᾠοσύρανε τὰ νερά. ᾠόσυρε τὸ ρόμα. β) Ἀποβάλλω τὴν ὑγρότητα, στραγγίζω, ἐπὶ τῶν ὀπτωμένων ἄρτων Ρόδ.: ᾠοσύρουν τὰ ψωμιά (ψήνονται καλῶς). Τὰ ψωμιά δὲν ἐπόσυραν. ᾠοσύραν τὰ ψωμιά. 4) Καθίσταμαι ἀδύνατος, καχεκτικός, ἰσχνὸς Κάρπ. Σύμ.: ᾠόσυρεν τὸ βόδι Σύμ. ᾠοσυρμένη εἶναι Κάρπ. || ἄσμ.

Ἀνέγνωρην κὶ ἀοσύσουμην κόρην, ἀποσυρμένην

Κάρπ. 5) Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀποβάλλω τὴν ἱμάδα, σκληρύνομαι Ἰων. (Κρήν.): Ἠπόσυρεν τ' ἀμπέλι καὶ δὲ σκάβεται. 6) Τραυῶ Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Ρόδ.: Τὸ ᾠανε μέσ' ἔς τὴ τζικαλούδα νὰ ᾠε γλωστῇ ὅλο κ' ἐποσύρα δὲ ἔς τὸ ὄνατό δανε . . . γὰ νὰ ἴνεται ἴσο (ἐνν. τὸ νῆμα) Ἀπύρανθ. || Φρ. ᾠοσύρῃ ἔς τὰ χεῖλη τὸ δαχτυλίδι ἢ τὸ μαχαίρι (ἐπὶ αὐτοκτονούντων). || ἄσμ.

Βγάλλ' ἀπὸ τὸ ᾠτύλι της ὁμορφο ᾠτυλίδι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠόσυρε καὶ βγήκεν ἡ ψυχὴ της Κάσ.

Κ' ἐφόρει εἰς τὸ χέρι της διαμάντι δαχτυλίδι, γύρου τριγύρου μάλαμα καὶ μέσα τὸ φαράκι, ἔς τὰ χεῖλη της τὸ ᾠόσυρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ της Νίσυρ.

Σ τοὺς οὐρανοὺς τὸ τίναξε, ἔς τὰ χέριά του τὸ δέχτη, ἔς τὰ χεῖλη του τὸ ᾠόσυρε κὶ ὄξω βγαίν' ἡ ψυχὴ του

(τίναξε ἐνν. τὸ μαχαίρι) Τήλ. β) Ἐντείνω, τεντώνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.): Μὴ δὲ ἀποσύρης τὸ σκοινί, γιατί θὰ σπάσῃ Κατσιδ. Ἐπὶ ἀπὸ τ' ἀποσύρνεις θὰ σπάσῃ αὐτόθ.

7) Ὀμιλῶν παρατείνω τὴν προφορὰν συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν τινων Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Κρήτ.: Μὴν ἀποσέρνεις τὴ φωνή σου ὁδὲ μιλῆς Κρήτ. Οἱ Ἀνοριᾶτες ᾠοσύρουν τὴ φωνή

